

Teenageår i Lugo og Bologna

Da Anna og Giuseppe begyndte at arbejde på teatrene udenfor Pesaro i slutningen af 1790'erne, tog de to bedstemødre og tanten Florida sig af deres lille dreng i de sæsoner i løbet af året, hvor teatrene var åbne. Parret betalte en franciskanermunk for at lære ham at læse og skrive. Han skulle også give Gioachino indsigt i "musikkens principper".⁶⁸ Da Giuseppe blev løsladt fra fængslet i sommeren 1800, valgte parret at tage den lille Gioachino med til Bologna, hvor sæsonerne var længere. Også her sørgede Anna og Giuseppe for at skaffe ham lærere: tre præster, som hver især underviste ham i at læse og skrive, i aritmetik og i latin. Kapelmesteren Giuseppe Prinetti skulle lære ham at spille på spinet.

Anna og Giuseppe begyndte hurtigt at tage den lille Rossini med på deres rejser, så han kunne komme med dem rundt på teatrene og følge forestillingerne og de mange prøver.⁶⁹ I en artikel i anledning af Rossinis død mange år senere vurderede komponisten og musikkritikeren Girolamo Alessandro Biaggi (1819-1897), at "det var på den måde Rossini fik skærpet sine ører og udviklet sin musikalitet". Samtidig lærte Giuseppe sin søn at spille på horn. Den lille Rossini "mestrede instrumentet, da han var 10 år"⁷⁰ og han fik undervisning i andre instrumenter. Allerede i karnevalsæsonen 1801, da han var otte år gammel, spillede Rossini bratsch i et orkester i Fano.⁷¹ Moren inspirerede også sønnen.

Ved siden af sine instrumentale færdigheder gjorde Rossini allerede som barn indtryk på publikum med sin sang. Den berømte alt Geltrude Righetti-Giorgi (1793-1862) fortalte, hvordan hun som barn oplevede den ét år ældre Gioachino: "Han begyndte at synge sopranpartier i Bolognas kirker, da han var otte år. Jeg beundrede ham i denne unge alder, selv om jeg kun var en lille pige, for hans evne til at kunne synge musikken fra bladet. Det virkede helt utroligt, at en kapelmester roligt skulle

kunne betro sangerpartiet i både *Laudamus te* og *Qui tollis* til ham med en sikker bevidsthed om, at det ville blive en succes. Men Rossini udførte alt mesterligt og med stor præcision.⁷²

I 1802 flyttede den lille familie til Giuseppees fødeby Lugo, hvor de med det samme kontaktede Giuseppe Malerbi, som tilhørte en af byens rigeste og mest velrespekterede familier. Han var en både dygtig musiker og lærer. Anna og Giuseppe havde ikke råd til at købe et cembalo til deres søn. Derfor fik han fri adgang til hver dag at spille hjemme hos sin lærer.⁷³ Sønnens smukke og klare stemme havde fået forældrene til at overveje, om han havde en fremtid som sanger. Giuseppe Malerbi støttede dem, gav Gioachino sangundervisning og tog ham med i sit kor Schola cantorum, som var anerkendt i omegnen for sine udmærkede opførelser af religiøs musik. Han gav samtidig deres dreng undervisning i komposition. Lærerens bror Luigi fik også betydning for den kommende berømtheds musikalske udvikling. De to brødre boede sammen med deres familie ved Piazza Padella, kun få skridt fra familien Rossinis hus.

Brødrene var begge musikere og vidt forskellige. Giuseppe Malerbi var alvorlig, en komponist, som strengt overholdt reglerne, når han skrev sin musik, mens den mere overfladiske og mindre regelbundne Luigi både var sanger og en inspireret fortolker af orgel- og cembalomusik. De ejede i fællesskab et stort bibliotek med en omfattende samling af partiturer, hvor Rossini ikke kun fandt værker af de traditionelle klassiske italienske komponister, men også musik af tyske og østrigske mestre som G.F. Händel, J.S. Bach, C.W. Gluck, W.A. Mozart og Joseph Haydn. Det var først og fremmest Haydns musik, Gioachino begyndte at studere, ikke bare om dagen, men også i de sene aftentimer, med Giuseppe Malerbi som vejleder.⁷⁴

I Lugo betragtede man godmodigt Luigi som det lidt tossede medlem af familien Malerbi. Han gik aldrig tur alene, men havde følgeskab af to små hunde og klædte sig ifølge den sidste nye mode med fantasifuld elegance. Han havde en så stor samling af snustobaksdåser, lommestørklæder og stokke, at han kunne vise noget nyt frem hver dag. I Bologna kendte man Giuseppe Malerbis bror fra en anden side. Publikum dér betragtede ham som en særdeles dygtig musiker, der var kendt for

Alten Geltrude Righetti-Giorgi kendte Rossini som barn. Senere sang hun rollerne som henholdsvis Rosina i Barberen i Sevilla og titelrollen i Askepot, da de to operaer havde urpremiere. Den ukendte kunstner har ved en fejl kaldt sangerinden for Gertrude. Portrættet er fra tiden omkring 1820. Collezione Cuoco, Napoli.

at give koncerter. Ikke mindst i Venedig havde han gjort sig bemærket som organist. Han var også komponist, og her rystede hans bror Giuseppe Malerbi på hovedet af ham. Han syntes ikke, at Luigi overholdt de regler, han skulle, når han skrev sin musik. Hans bror skrev sine stykker ud fra, hvordan han selv syntes, de skulle lyde. Det gav dem en mærkelig

struktur, set og hørt med den skolede mesters øjne og ører, og de havde underlige titler som *Den kolde feber*, *Divertimento for clavicembalo* og *Don Giuseppe Malerbis afrejse fra Grevinde Marianna Bertazzoli*.⁷⁵ Da Rossini mange år senere i Paris skrev den samling af små stykker, som han kaldte for sine *Alderdomssynder*, fik de den samme type titler, som også kaldte på smilet og lettere hovedrysten hos dem, som hørte dem.

Giuseppe Malerbi blev senere optaget i Accademia romana di Santa Cecilia i Rom og l'Accademia filarmonica di Bologna, som kun optog musikere, sangere og komponister med særlige evner. Det kom på en sær omvendt måde til at dokumentere, hvor dygtig Rossini allerede var blevet, efter at han løbende havde modtaget undervisning i musik, fra han var dreng. Musikforskeren Philip Gossett skriver, at drengen komponerede et betragteligt antal kirkelige musikstykker, og at Giuseppe Malerbi erstattede Rossinis navn med sit eget på en del af dem. Der er ikke tvivl om, at "det er stykker, som blev skrevet af Gioachino Rossini, og at den unge komponist allerede på dette tidspunkt havde en stil, som man kan genfinde i de stykker, som han skrev i løbet af det næste årti".⁷⁶

Hans forældre skabte ikke et vidunderbarn som Mozart (1756-1791), som allerede meget tidligt i sit liv kunne slå sin omverden med forbløffelse ved et cembalo. Men også Gioachino begyndte sin musikuddannelse som barn. Han blev opflasket med sin mors opera, lærte at komponere og spille spinet, cembalo, horn og bratsch som dreng og fortsatte med at blive en fortrinlig pianist og sanger. Det var det, der skulle til for at gøre ham til sin egen tids mest betydningsfulde operakomponist.

De første mange vigtige skridt var allerede blevet taget, da Anna og Giuseppe i 1804 valgte at forlade Lugo for at slå sig ned i Bologna, hvor de havde gode erfaringer med at arbejde, og han kunne få en systematisk undervisning i musik på en af byens musikinstitutioner. Det skulle vise sig, at hans forældre igen havde truffet det helt rigtige valg. Han var nået videre end dem, og det var et godt tidspunkt for den nu 12-årige Gioachino Rossini at forlade Giuseppe Malerbi og komme til Bologna. Han ville kunne udvide sine færdigheder i byen, som var kendt for at være den førende på den italienske halvø indenfor instrumentalmusik. På længere sigt ville han kunne tjene penge ved at arbejde i teatrene.

Samme år belønnede byens musikliv Giuseppe Rossinis kvalifikationer som hornist og underviser ved at optage ham i byens fornemme og berømte l'Accademia filarmonica di Bologna.

Bologna

Da familien Rossini brød op fra Lugo for at slå sig ned i ejendommen i Strada Maggiore nr. 204 i Bolognas centrum, lignede byen sig selv med sine bygninger af tegl og røde mursten, med mange tårne, som stadig stod tilbage fra middelalderen, og med kirker og klostre og pladser, som alt sammen lå indenfor murene. Udenfor byen var landskabet grønt og frodigt med bække og vandløb, der strømmede ned fra bjergene, og kanaler, som i mange år blev brugt til at transportere forsyninger ind til møllerne og silkefabrikkerne i den gamle centrale bydel. Bologna ligger på en slette, som oprindeligt var dækket af kratskov. Da Giuseppe, Anna og Gioachino passerede gennem landskabet mod byporten, lå der aristokratiske ejendomme spredt rundt i omegnen, med imponerende bygninger, blomstrende parker og haver i områder med mere intenst dyrket landbrugsjord. Men det var alligevel en forandret by, de vendte tilbage til. Siden franskmændene havde genetableret Den Cisalpinske Republik i sommeren 1800, var der sket store sociale forandringer. I Pavestaten havde befolkningen altid betegnet Rom som "byen for præsterne", mens Bologna var "byen for munkene". Byen havde ikke mindre end 80 klostre, da Napoleon overtog byen. Det havde hurtigt ændret sig.

Den nye franske administration slog til mod kirken for at reducere dens magt. Den nedlagde de religiøse ordener, som kun i mindre grad interesserede sig for undervisning og uddannelse. Derefter konfiskerede og solgte franskmændene deres formuer. 20 procent af byens offentlige ejendomme blev opgivet og kastet ud på Bolognas private ejendomsmarked. 70 klostre blev nedlagt, og i mange af dem rykkede den kommunale eller militære administration ind, i takt med at munkene rejste. 20 af byens kirker blev på samme måde forladt. Det gik også ned ad bakke for adelen. Den såkaldte *Guldbog* med de aristokratiske familiers slægtshistorie blev brændt ved en offentlig ceremoni på en af byens pladser, og en markant ny borgerlig klasse begyndte at hævde sig. Det

var en udvikling, som på grund af sit omfang og tempo hurtigt havde fået stor økonomisk betydning for byen. I løbet af nogle få år havde Napoleon moderniseret Bologna indenfor byens eksisterende rammer, selv om den stadig udadtil lignede sig selv.

Et kulturelt springbræt

De ændrede politiske forhold kom til at få stor betydning for både kunsten i Bologna og den unge Rossinis karriere. Kulturlivet blomstrede med mange nye initiativer og arrangementer. Det samme gjorde handelen og dermed den nye liberale borgerlige klasse, som franskmændene støttede med deres kamp mod både adel og kirke. De velhavende turister, som kom til Bologna for at opleve byen på deres dannelsesrejse rundt i Europa – *the Grand Tour* – lagde til gengæld mærke til de mange tiggere i byen og noterede det i deres dagbøger med både ubehag og forbavselse.⁷⁷ På trods af det store økonomiske opsving for borgerskabet havde det givet bagslag, at så stor en del af de kirkelige ordener og institutioner i Bologna var blevet nedlagt. Det sociale sikkerhedsnet, som kirken siden middelalderen havde haft til at opfange mennesker i nød, fungerede ikke længere. Fordi den fransk kontrollerede administration ikke havde taget højde for det, var mange, som ikke havde nydt godt af opsvinget, blevet tvunget til at tigge på gaden, nu de ikke længere kunne blive hjulpet af kirken.

Men for den unge Gioachino havde Napoleons indmarch og det franske styres forkærlighed for både liberalisme og kunst gjort Bologna til et formidabelt springbræt. Her fik han for alvor muligheden for at komme videre mod det liv som professionel sanger eller musiker, som hans far, siden han var lille, havde forsøgt at motivere og presse sønnen til at blive klar til. Giuseppe sørgede med det samme for, at han kunne få privat musikundervisning af Padre Angelo Tesei, som var en af Bolognas fremtrædende musiklærere. I det tidligere kloster Sant'Ignazio havde byrådet etableret Akademiet for de Skønne Kunster og et galleri, som senere blev til kunstmuseet La Pinacoteca, med værker hentet fra de nedlagte klostre og kirker.

Kort tid inden familien kom til byen, åbnede Padre Stanislao Mat-

Førstekonsul Napoleon Bonaparte (1769-1821). Portrættet er fra 1803-04. I disse år bakkede de fleste franskmænd og mange på den italienske halvø op om hans politik, som var baseret på erfaringerne fra 1700-tallets oplysningstid. Maleri af Jean-Auguste-Dominique Ingres. Musée Curtius, Liège. Wikimedia Commons/FDRMRZUSA

tei (1750-1825), som et resultat af det gærende musikliv i byen, en ny musikinstitution. Han var elev af den berømte Padre Giovanni Battista Martini (1706-1784), som blandt andre berømtheder også havde undervist Mozart, da han som teenager studerede i byen. Padre Mattei holdt sine kurser i det enorme tidligere kloster San Giacomo ganske tæt ved

Bolognas centrale plads Piazza Maggiore og de to berømte tårne Gari-sendi og Torre degli Asinelli.

Den nye institution fik navnet Liceo filarmonico, og her tilbød han med hjælp fra andre dygtige lærere kurser i cello, kontrapunkt, klaver og violin (de to instrumenter udgjorde ét kursus), sang, obo og engelsk-horn (også disse instrumenter udgjorde ét kursus). Giuseppe havde med det samme meldt sin søn til, da han hørte om planerne. Da Gioachino begyndte sine studier dér i 1806, gav lærerne undervisning tre gange hver uge i mindst to timer mellem klokken 9 og 13. Der var kun et begrænset antal pladser på de fem kurser. Antallet af elever svingede mellem seks deltagere til kurset "obo og engelsk horn" og 14 elever til klaverundervisningen.⁷⁸ Gioachino var 14 år gammel, da han begyndte med cellokurset, hvor der var otte deltagere.

Der var flere andre institutioner, hvor han kunne få musikundervisning, og der var også mulighed for at gå til koncerter med instrumental-musik af de tyske og østrigske mestre. Den blev ellers sjældent spillet på den italienske halvø, hvor langt de fleste helst ville høre opera. De, som interesserede sig for den type musik, kunne gå til koncertstedet Casino dei nobili, som var blevet til på initiativ af den udadvendte komponist marchese Francesco Sampieri (1790-1863). Han og Gioachino blev hurtigt gode venner. Det var ikke så underligt. De var begge interesserede i musikken fra det tyske og østrigske område. Det var i hans lokaler, at Bolognas befolkning første gang hørte musik af Ludwig van Beethoven.⁷⁹

For magthaverne i Den Cisalpinske Republik var kunstarter som opera, teater og musik vigtige. Byen havde to store teaterscener: Teatro Grande (senere Comunale) og Teatro Marsigli-Rossi, hvor Anna havde optrådt i sommeren 1799, og Giuseppe var blevet arresteret. I 1805, året efter at familien Rossini var kommet tilbage til Bologna, åbnede det helt nye Teatro del Corso. Det erstattede et tidligere teater, som var brændt. Dertil kom flere helt små teatre: Teatro Legnani, Teatro Coralli og Teatro di San Saverio.

Der var både politiske og kulturelle argumenter for at bevare dem alle. Med franskmændenes magtovertagelse var borgerskabet blevet

styrket. Det medførte, at antallet af operaer og balletter på byens scener blev flerdoblet.⁸⁰ I et svar til en teaterdirektør, der ønskede at nedlægge et af de mindre teatre, skrev en embedsmand i Bolognas administration, at det var en dårlig idé, fordi styret ”set ud fra et politisk synspunkt anerkendte teatrenes rolle som et middel til at fremme kulturelle skikke, give nyttige kundskaber og styrke kendskabet til kunst”.⁸¹

Studietid

I juni 1806 blev den 14-årige Rossini, som sin far, optaget i Bolognas Accademia filarmonica for sine færdigheder som sanger. Det var en meget stor ære for sønnen, som i april var begyndt på sine meget krævende studier i kontrapunkt hos Padre Mattei, samtidig med at han studerede cello og klaver. Padre Mattei gav hurtigt Gioachino kælenavnet *Il tedesco* / Den lille tysker på grund af sin elevs store kærlighed til de østrigske mestre Haydn og Mozart, som skrev i den ”tyske” stil. Samtidig var den unge Rossini begyndt at tjene penge ved at arbejde i byens offentlige og private teatre, som maestro al cembalo. Som kapelmester spillede han til sangernes recitativer, og det var også ham, som øvede med både orkester og sangere forud for opsætningen af de enkelte operaer. Rossini fortsatte med at have denne type jobs frem til efteråret 1811.⁸²

Selv om førsteviolinen normalt overtog ledelsen af forestillingerne efter premieren, var det både et stort arbejde at indstudere operaerne og et stort ansvar, der lå på den unge maestros skuldre. Han skulle forholde sig til en overvældende mængde prøver med mange operaer, som var meget forskellige og måske var blevet færdige i sidste øjeblik, til sangere, som, af samme grund, kunne være både trætte og irritable, og til impresarier, som altid var bange for fiaskoer. Indimellem var der brug for, at Gioachino skrev en ny arie til en sanger, som var utilfreds med dén, han eller hun skulle synge.⁸³

Udover alt dette var han med sin mor på rejse rundt for at akkompagnere hende på cembalo, når hun optrådte. Det var hendes søn, der som 16-årig var maestro al cembalo, da Anna i 1808 sluttede sin karriere på Teatro Comunale i Bagnacavallo, som teatrets førende

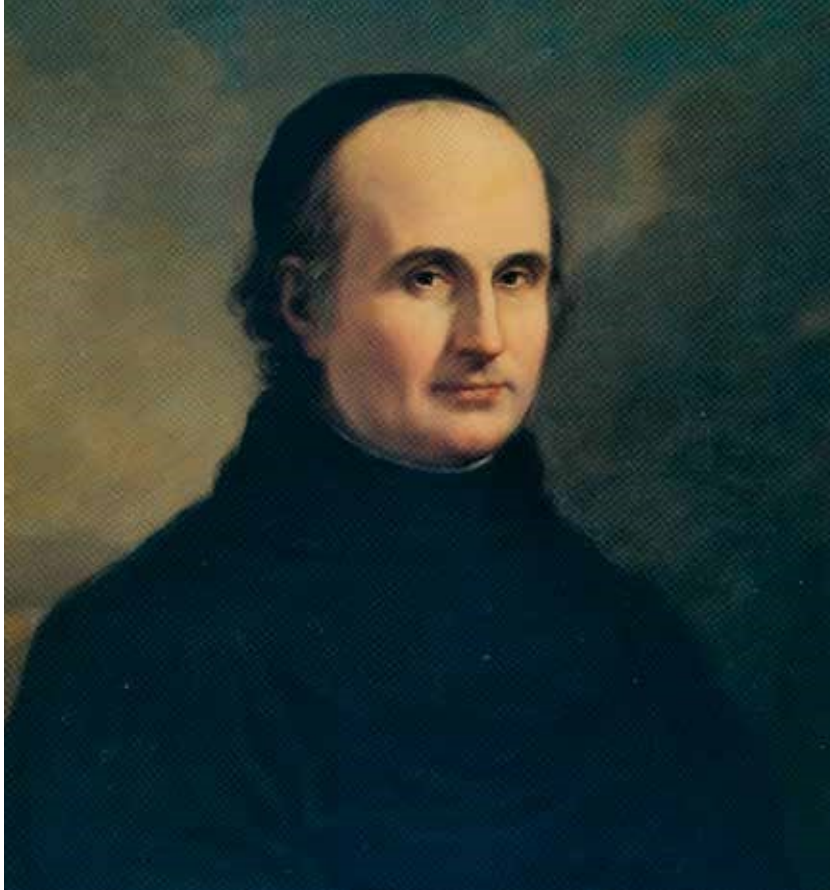
sopran i Johann Simon Mayrs (1763-1845) opera *Che originali!* / Hvilke originaler! (1798). På det tidspunkt var Rossinis mor blevet ramt af en defekt på stemmen, som gjorde det umuligt for hende at fortsætte. Giuseppe havde sluttet sin karriere som professionel musiker året forinden.

23. december 1808 blev der opført en symfoni af Rossini⁸⁴ på Bolognas Accademia polinniaica, som var en af de vigtige musikinstitutioner i byen. Avisen rapporterede, at værket blev ”komponeret til denne begivenhed af hr. Maestro Rossini [med ærestitlen] Accademico Filarmonico, en ung mand, man forventer sig meget af”. Kritikeren tilføjede: ”Symfonien var harmonisk set helt nyskabende og komponisten indkasserede et bragende bifald”⁸⁵ I sommeren 1809 var der urpremiere på en anden og meget livlig symfoni af Rossini,⁸⁶ som han året efter brugte i sin debutopera *La cambiale di matrimonio*. Efter at være blevet optaget i Accademia filarmonica i 1806, fik han i efteråret 1809 endnu en vigtig anerkendelse, da han blev tilbudt og sagde ja tak til at være musikalsk leder på Accademia dei Concordi, som var en anden af byens førende musikinstitutioner. Det betød, at han fremover skulle være maestro al cembalo ved en række af de prestigefyldte koncerter på stedet.

Den første opera

Rossini var kun 18 år, og han kunne få alt det arbejde, han ønskede. Med sine andre jobs på teatrene var han nået til det punkt, hvor han måtte vælge mellem dem og sin uddannelse. Han stod i en klassisk situation. På den ene side var det nødvendigt for ham at tjene penge til både sig selv og sine forældre, som begge havde indstillet deres karrierer. På den anden side manglede han stadig at gøre den uddannelse færdig, som han måske følte, at han ikke ville ofre meget mere tid på, fordi han netop klarede sig så strålende.

I Paris, mange år senere, fortalte han sin ven og komponistkollega Ferdinand Hiller (1811-1885), hvordan han var blevet klar over det valg, han måtte træffe. Rossini gengav efter hukommelsen, og Ferdinand Hiller digtede måske med. Men referatet giver alligevel et indtryk af, hvordan samtalen var foregået. Rossini havde spurgt Padre Mattei, hvad han

Padre Stanislao Mattei, som mellem sine elever i Bolognas Liceo filarmonico først havde Rossini og senere den fem år yngre Gaetano Donizetti. Ukendt kunstner. Civico museo bibliografico musicale, Bologna.

endnu manglede at lære på Liceo filarmonico, før hans uddannelse var færdig. "De skal undervises i cantus firmus og i kontrapunkt," var svaret. "Og hvor mange år vil det tage?" "Mindst to."

Nogle dage senere havde Rossini henvendt sig til Padre Mattei på en morgen, hvor hans lærer virkede, som om han var mere velvilligt indstillet. "Nu skal De høre, fader. Jeg ville hellere end gerne blive og få undervisning her i disse to år. Men min familie tjener ikke så mange penge. Som De sikkert ved, bliver jeg nødt til at arbejde meget for at bidrage til familiens økonomi. Derfor..." Den gamle maestro var forstående, mindre lakonisk end sædvanligt. Men han forstod. "Og han forblev altid hengiven overfor mig," huskede den store komponist. "Senere har jeg selv mange gange fortrudt, at jeg ikke arbejdede med ham i længere tid."⁸⁷

Den unge Rossini fortsatte med at have forbindelse med Liceo filarmonico, også efter denne samtale med Padre Mattei, men hans tilknytning blev stadig mindre. Efterhånden måtte han oftere og oftere melde fra til undervisningen. Flere og flere gange blev der skrevet "taget afsted" eller "taget afsted til karneval". Sidste gang Padre Mattei registrerede, at han var til stede, var 22. november 1809.

Året efter besøgte tenoren Domenico Mombelli (1755-1835) for første gang Bologna med sit eget operakompagni. Det er meget sandsynligt, at det var under dette besøg, at teaterdirektøren bestilte det, som skulle blive Rossinis allerførste opera, hos ham. Teksten til *Demetrio e Polibio* / Demetrius og Polybius leverede direktørens kone Vincenza Viganò-Mombelli. Hendes mand fik den gode idé at give opgaven med at skrive musikken til den unge velrenommerede komponist med ærestitlen *Accademico Filarmonico*, som havde seks års erfaring med operaopsætninger som maestro al cembalo, og som var musikalsk leder på Accademia dei Concordi. Domenico Mombelli valgte ganske vist først at uropføre værket, som han havde købt af komponisten, to år senere på Teatro Valle i Rom. Derfor blev det ikke med *Demetrio e Polibio*, at Rossini kom til at debutere som operakomponist.⁸⁸ Men der kom alligevel ikke til at gå lang tid, før den første af hans operaer kom til at gå over scenen. Det blev bare et andet værk.

Rossini var heldig. I august 1810 kom komponisten Giovanni Morandi til Bologna med sin kone, sangerinden Rosa (født Morolli), som siden sin debut i 1804 havde sunget rollen som Dorabella i Mozarts *Così fan tutte* på La Scala i 1807 og også optrådt på Teatro Valle i Rom. De var på vej til Teatro San Moisè i Venedig, hvor hun skulle synge, og havde valgt at besøge deres venner Anna og Giuseppe på vejen. Da de nåede frem til teatret nogle dage senere, anbefalede ægteparret Morandi den unge Rossini til impresarioen Antonio Cera. Han stod netop og manglede en opera til sin efterårssæson, fordi en tysk komponist havde meldt fra.

Med denne kombination af Giuseppe og Annas interesse for sønnens uddannelse og karriere som musiker, sanger og komponist, en enorm arbejdsindsats, stor faglig dygtighed, gode forbindelser og held

var den nu 18-årige Gioachino Rossini klar til at få uropført sin første opera i det, som til tider kunne være en både kaotisk og voldsom italiensk operaindustri. Teaterlivet i Italien, da han debuterede, kan sammenlignes med vores tids biografkultur.⁸⁹ Hver en by med respekt for sig selv havde et teater, hvor der blev spillet opera. Der var offentlig adgang for alle, som havde penge til at købe en billet, og i de første 50 år af 1800-tallet skrev i hundredvis af italienske komponister rundt regnet 2500 operaer.⁹⁰ Der var stor konkurrence mellem komponisterne. Hvis de ville skabe sig en fremtid, blev de nødt til at skrive operaer, som fulgte publikums smag. Kun på den måde kunne impresarierne og teatrene overleve. Det var dette marked, ægteparret Rossinis søn nu følte sig rustet til at prøve kræfter med.

Han var godt klar over, hvilken betydning Napoleon fik for hans karriere. Mange år senere, i Paris, sagde den aldrende maestro Rossini selv ved flere lejligheder lidt spøgefuldt, at han nok var endt som enten apoteker eller som en handlende, der solgte olie, hvis ikke den senere franske kejser havde invaderet Italien.⁹¹ Udsagnet kan tolkes på flere måder: enten som et forsøg på at fremstille sig selv i et humoristisk lys som en overfladisk og ligegyldig komponist, som valgte at skrive musik, fordi det nu viste sig at være den bedste måde at tjene penge på (når nu ikke det kunne være anderledes). Eller som et udtryk for, at franskmændene havde givet ham præcis de muligheder for at dygtiggøre sig, som han havde brug for i de år, hvor han voksede op, rejste rundt med forældrene og senere, inden sin operadebut, fik den sidste definitive uddannelse og erfaring som både sanger, musiker og komponist i Bologna. Rossinis karriere var et resultat af oplysningstidens tanker og ideer og Napoleons evne til at sætte magt bag udførelsen af dem. For Rossini og hans forældre, som havde udnyttet de chancer og muligheder, som det gav dem indenfor kunstens verden, blev 1810 året, hvor de i fællesskab høstede resultatet af mange års anstrengelser. For første gang kom publikum på den italienske halvø til at høre et af de værker, som kom til at sætte en helt ny dagsorden på operascenerne i både deres egne stater og resten af verden.